

[Viola Nørlov.]

herimod, skal jeg tillade mig ved forhandlingens slutning at stille forslag om, at lovforslaget henvises til et udvalg.

Krogh: Lovforslaget om moderskabsydelse og om erhvervsmæssigt arbejdende kvinders rettigheder og pligter i anledning af fødsel bygger som allerede nævnt på befolkningskommissionens betænkning af 1938. Lovforslaget omhandler et betydningsfuldt socialt område, et område, som imidlertid slet ikke ligger bråk i vor lovgivning, idet såvel vor sociallovgivning som anden lovgivning, bl. a. fabrikloven og tjenestemandsløven, har bestemmelser til hjælp og værn for kvinder, der skal være mødre. Jeg vil i denne forbindelse ganske kort nævne, hvad der forresten i det væsentligste allerede er fremført, bestemmelserne om jordemoderhjælp og lægehjælp til fødende kvinder. For et års tid siden gennemførte vi bestemmelsen om adgang til lægeundersøgelse under svangerskab og mælkehjælpen til mødre før og efter fødslen. Endvidere er der bestemmelser i fabrikloven og tjenestemandsløven om fødende kvinders adgang til svangerskabshvile med dagpenge eller løn. Også gennem loven om husmoderafløsning og gennem mødrehjælpsinstitutionernes arbejde og de offentlige tilskud til disse rækker samfundet vordende mødre en hjælpende hånd.

Vi vil fra venstres side til enhver tid være med til en udbygning af vor sociale lovgivning i samklang med, hvad vort folks produktionskraft og vor statsfinansielle stilling måtte gøre rimeligt, men det foreliggende lovforslag kan vi ikke tiltræde. Første afsnit konkluderer i § 4 i følgende:

„Statskassen refunderer kommunerne, sygekasserne og sygeforeningerne deres udgifter i henhold til § 1“, og i det andet afsnit i loven gentages den samme konklusion i § 11, stk. 7:

„Sygekassernes, sygeforeningernes og kommunernes udgifter til dagpengeydelse i henhold til denne lov refunderes fuldtud af staten.“

Alene dette giver, sammenholdt med den finansielle stilling, anledning til tilbageholdenhed, men dertil kommer, at lovforslagets bestemmelser er meget vidtgående og, som det er anført i forslaget allerførste sætning, omfatter enhver gravid kvinde. Ser man nøjere efter, viser det sig, at de følgende bestemmelser i virkeligheden er så omfat-

tende, at det bliver enhver gravid kvinde, der kommer ind under lovforslaget, og mit parti vil ikke være med til at udvide rammerne for sociale ydelser yderligere til kredse, hvor der ikke er trang tilstede. Af disse grunde må vi derfor gå imod det foreliggende lovforslag, men vi har naturligvis ikke noget imod at se nøjere på det i et udvalg.

Erna Sørensen: Det forekommer mig lidet rationelt, at den ærede ordfører for forslagsstillerne (Petra Petersen) år efter år fremsætter et lovforslag, der ikke bliver, om jeg så må sige, ført up to date. Allerede sidste år, da det tilsvarende lovforslag blev behandlet, måtte det ærede medlem fru Petra Petersen indrømme mig, at tiden var løbet fra en hel del af de paragraffer, som lovforslaget også nu fremtræder med. Man kan vel også sige, at det nu, da vi kan vente en afslutning på arbejdet med loven om arbejderbeskyttelse og vi snart kan vente at se et resultat af svangerskabskommissionens arbejde, ikke er tiden til at gå til en videre behandling af dette lovforslag. Stillingen er nu den, at så at sige alle skatteydere spytter godt i bøssen til de sociale udgifter. Det er ikke længere den devise, der gælder, at det er de rige, der skal betale.

Jeg tror også, det ærede medlem indrømmede mig ved diskussionsmødet forleden, at vi snart allesammen er i samme båd. Det er ikke ligegyldigt, hvor meget vi pålægger staten at betale, for vi ved jo, at vi får regningen på vor skattebillet. Jeg vil sige ligesom den foregående ærede ordfører, at lovforslaget er så omfattende, at det i virkeligheden går for vidt; det tilsigter jo at yde hjælp ikke alene til dem, der trænger — for dør har vi i hvert fald aldrig holdt os tilbage fra at yde støtte —, men til enhver kvinde, blot hun er ydende medlem af en sygekasse.

Vi mener altså, at man går for vidt, og mit parti ønsker ikke at medvirke til en yderligere behandling af dette lovforslag. Jeg tilføjer, at jeg forstår ikke, hvorfor man vil sende denne sag i udvalg, når der ikke er nogen virkelig vilje til at gennemføre et lovforslag som dette og man har sideløbende lovforslag af lignende art til behandling. Jeg finder det derfor urimeligt at gå til en særlig udvalgsbehandling af lovforslaget, og vi mener ikke at kunne medvirke til, at sagen går i udvalg.